

Hồi 25

Lưỡng Bằng Phụ Nghĩa Ác Hữu Bất Nhân

Y cảm thấy khí huyết trong người đảo lộn, như có hàng vạn con kiến bò quanh người, các khớp xương rời rạc nên cứ rên rỉ luôn mồm và hai mắt lộ vẻ thảm khốc.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, múa kiếm chặt nốt cánh tay trái của kẻ thù. Máu chỗ vết thương phun ra có vòi.

Bành Hạo loạn choạng suýt ngã, nghiêng răng mím môi, cố gượng chịu đựng sự đau đớn và lên tiếng hỏi:

- Bạn kia, kẻ mạnh còn, kẻ yếu chết đó là lẽ thường trong võ lâm, nhưng lão đây với bạn có thù gì mà bạn lại chém lão một cách tàn nhẫn như vậy? Nếu bạn không nói ra, lão có chết cũng không yên lòng được nào.

Vân Nhạc ngừng mặt lên trời cả cười một hồi. Lúc này bộ mặt lâm li và lạnh lùng như xác không hồn, trông thật rùng rợn.

Chàng vừa dí kiếm vào ngực Bành Hạo, vừa trầm giọng đáp:

- Người muốn biết phải không? Cũng được, ta sẽ cho mi chết một cách minh bạch.

Tới đây, chàng bỗng hạ giọng khẽ nói:

- Người còn nhớ việc Truy Hồn Phán Tạ Vân không? Hôm nay, con trả thù cho cha thì người có chết cũng không ức chớ?

Bành Hạo nghe Vân Nhạc nói như sét đánh ngang tai, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Thôi thôi, ta đành để cho người tròn chí nguyện vậy!

Nói xong, y đâm xỏ về phía trước, mũi kiếm xuyên qua ngực, y gào thét một tiếng thảm khốc, làm vang động cả thung lũng...

oOo

Trong một làng đánh cá bên sông Gia Lăng, bỗng có một thiếu niên tuần tú xuất hiện, đang đi lại trên bãi cát, thỉnh thoảng thở ra vài tiếng và lẩm bẩm tự nói:

- "Ta đã diệt được già nửa số kẻ thù, ân oán cũng sắp kết liễu. Trên giang hồ hiểm ác vô cùng, nhân tình thế thái thay đổi bất thường. Chỉ mong công việc ở Thiên Sơn xong, ta sẽ chôn cất cha mẹ ta vào một nơi, rồi về quy ẩn ở Bảo Sơn, suốt ngày lấy thơ phú làm vui thôi.

Lúc này, Vân Nhạc rầu rĩ vô cùng, chàng cảm thấy đời sống quả thật vô vị, cô độc và phiêu linh.

Chàng tới Gia Lăng đã được hai hôm và đã mượn thợ trùng tu lại ngôi mộ của mẹ. Hằng bữa chàng ra mộ mẹ, ngắm trời nhìn đất, suốt ngày lẳng lặng không nói nửa lời.

Một lát sau, chàng giở khinh công chạy thẳng vào trong thành...

Đột nhiên ở bên bờ sông có năm người của Cái Bang xuất hiện, họ tụ lại một nơi rỉ tai bàn tán một hồi, rồi lại chia ra bốn ngã đi mất.

Lúc ấy mới là đầu mùa hè, nhưng tiết trời đã oi bức khó chịu. Trên đường Đồng An tới An Nhạc, cát bụi bay mù mịt. Bốn người cưỡi ngựa đang phóng nhanh như gió, hình như có việc khẩn cấp nguy nan. Có một người, phía sau có đeo một đứa nhỏ. Thằng bé đó nằm gục xuống, hai tay ôm chặt lấy lưng người đó. Bốn người ấy đang chạy thẳng vào một đường nhỏ trong thung lũng.

Ngay lúc ấy, trên núi, bỗng có mấy tiếng rú quái dị vọng xuống, làm chấn động cả sơn cốc.

Người đi trước liền gò cương ngựa lại, cả ba người đi sau cũng ngừng theo. Bốn con ngựa đang phóng, bỗng bị chủ nhân gò cương lại, nên con nào con nấy đều giơ cả hai chân trước lên hí mấy tiếng, người cưỡi ngựa nhanh như điện, phi thân xuống đất, rút khí giới ra.

Còn ba người kia, hộ vệ một thằng nhỏ độ tám chín tuổi. Ông già râu thưa, thở dài một tiếng và nói:

- Không ngờ bọn giặc lại hạ độc thủ, chém tận giết tuyệt đến thế, ta Hầu Lý Bằng chắc là sẽ không bảo vệ nổi thằng nhỏ rồi.

Ba đại hán đi sau đều khí khái hiên ngang, đồng thanh nói:

- Thừa Hầu lão sư, hôm nay chúng tôi đành hy sinh tới cùng, nhứt quyết không khuất phục.

Hầu Lý Băng gượng cười. Tiếng rú rùng rợn lại vọng tới càng lúc càng gần. Không bao lâu trên sườn núi có mấy bóng người nhanh như điện nhảy bổ xuống.

Tất cả những người đó không nói đến nửa lời, xông tới tấn công bọn Hầu Lý Băng. Một người to lớn lạnh lẽo vô cùng, xông lại giơ tay ra chụp lấy ngực thằng nhỏ và tay trái quét luôn một chưởng.

Thằng nhỏ kinh hãi la lớn một tiếng, người đó đã nhún mình nhảy lên cao tức thì.

Bọn Hầu Lý Băng thấy vậy kinh hãi vô cùng, nhưng không làm gì được vì đang bị mười mấy tên kia vây đánh, không sao phi thân ra cứu thằng nhỏ được.

Sau mấy tiếng kêu la thảm khốc, mười mấy tên nọ lại tung mình nhảy lên sườn núi vào trong bụi rậm mà biến mất.

Trên đường núi, bốn cái xác nằm ngổn ngang trên vũng máu tươi. Một lát sau, bỗng có một cái bóng xám ở đằng xa phi thân tới nhanh như điện chớp đến cạnh bốn các xác đó liền dừng lại đứng nhìn.

Người đó là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc, chàng thấy Hầu Lý Băng, tâm mạch vẫn chưa đoạn tuyệt hẳn, liền móc trong túi lấy viên thuốc Trường Xuân Đơn ra nhét vào mồm y rồi điểm huyệt ngũ cho nạn nhân đỡ đau đớn. Tiếp theo đó chàng lần lượt khám xem ba người kia thì thấy ba người nọ đã tắt thở từ lâu. Chàng vội đem ba cái xác chôn cạnh lề đường rồi chọn một con ngựa trong mấy con đang ăn cỏ gần đó để chở Lý Băng đi. Chàng thuận tay, lấy một cái mặt nạ da người đeo vào mặt, đoạn tung mình nhảy lên lưng ngựa, quất roi một cái, con ngựa cất bốn vó chạy như bay. Chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Ba ngày sau, lúc mặt trời đã lặn về phía Tây, Vân Nhạc vừa phóng ngựa tới trước cửa Vạn Tân ở Thành Đô. Hầu Lý Băng vẫn mê man. Vân Nhạc ẵm Lý Băng ngang nhiên đi vào khách sạn. Điểm tiểu nhị vội vàng ra nghênh đón và cúi chào:

- Đại gia tính thuê phòng phải không?

Vân Nhạc lạnh lùng đáp:

- Ta tới đây không phải để thuê phòng thì tới làm gì?

Giọng nói của Vân Nhạc rất lạnh lùng nên tên tiểu nhị hoảng sợ, ấp úng:

- Mời đại gia vào bên trong.

Vừa đi, nó vừa nghĩ:

- Hôm nay mình xui xẻo thực, gặp người này có bộ mặt quái dị, giọng cũng rất kỳ lạ.

Sắp hết canh hai, Vân Nhạc ở trong phòng, đang ngắm nhìn Lý Băng đang nằm mê trên giường, hai mắt đầy vẻ rầu rĩ và lo âu. Lý Băng bị một chưởng lực trên âm đạo, nát cả nội tạng.

Tuy y đã được Vân Nhạc dùng linh dược cứu chữa, nhưng ít nhứt phải trên nửa tháng mới có thể lành mạnh.

Trong thời gian ấy, chàng không dám hỏi han Lý Băng, nên không sao biết được kẻ thù của y là ai, lòng chàng băn khoăn vô cùng.

Chàng ngẩng đầu nhìn trăng, sự nhớ tới đêm nay có hẹn với Thiết Chảo Hắc Ưng Hình Thiên Sinh, bèn vội vàng sửa soạn đi ngay.

Bỗng chàng thấy trên mái nhà có hai bóng người, nhưng chỉ thoáng cái đã mất dạng. Chàng lanh lẹ xuyên qua cửa sổ tung mình nhảy lên trên mái nhà và không do dự chút nào giở khinh công ra đuổi kịp hai người nọ, liền giơ mười ngón tay ra, nhanh như chớp, chụp vào vai hai kẻ đó.

Hai người nọ bỗng thấy phía sau có gió lạnh, kinh hãi vội la lớn:

- Tứ trưởng lão... xin tha thứ mạng cho chúng tôi.

Hai tay vừa đụng vào vai chúng, bỗng nghe chúng nói vậy chàng liền thả tay lại và ngấn người ra quát hỏi:

- Các người là đệ tử của Cái Môn đấy à? Tại sao biết ta ở đây?

Hai đệ tử Cái Môn đó vội quay lại, mặt tỏ vẻ kinh hãi. Lão ăn mày già đứng bên trái vội quỳ xuống và nói:

- Tiểu nhân là Vạn Trường Cát cùng Vương Địch, đều là đệ tử của phân đường ở Xuyên Tây. Chỉ vì sau khi phá tan Hồng Kỳ bang ở đầm Vân Mộng, tứ trưởng lão không cho ai hay biết gì cả mà từ biệt đi ngay...

Vì thế Đại trưởng lão mới ra lệnh cho tất cả đệ tử Cái Bang khắp thiên hạ dò xem hành tung của tứ trưởng lão ở đâu rồi báo cáo ngay cho Đại trưởng lão hay, ngoài ra còn sai các đệ tử, hễ thấy tứ trưởng lão ở đâu là phải ngắm ngấm bảo vệ.

Vân Nhạc trong lòng cảm động vô cùng, cười khì một tiếng và đáp:

- Đại trưởng lão hay để ý tới công việc riêng của ta quá.

Vạn Trường Cát lại thưa tiếp:

- Tiểu nhân còn biết Đại trưởng lão đã cho người đi tìm kiếm các vị cô nương, Đại trưởng lão sẽ cùng các vị đó sắp tới nơi đây.

Vân Nhạc nghe nói râu rĩ vô cùng, bèn cười một tiếng:

- Ta còn phải đi Thiên Sơn, có lẽ không thể ở đây chờ được. Các người đưa người bạn của ta, đang bị thương nằm trong khách sạn, đem tới phân đường cứu chữa. Nửa tháng sau chờ y lành mạnh, hỏi xem kẻ thù là ai, rồi nhờ Đại trưởng lão trả thù hộ y.

Trường Cát vâng lời ngay. Vân Nhạc tung mình đi luôn. Trường Cát gio tay lên phất một cái, trong bóng tối đã có mấy cái bóng đen thân pháp nhanh nhẹn, đuổi theo Vân Nhạc tức thì...

Tại ngoại ô Thành Đô, trước miếu Võ Hầu, dưới những cây cổ thụ cao chọc trời, một thiếu niên áo đen đang đi lại trên hành lang, thỉnh thoảng ngắm về phía xa hình như đang chờ đợi ai và có vẻ sốt ruột lắm.

Trong điện, đột nhiên có một người lẹ chân chạy ra, tiến tới trước mặt thiếu niên áo đen và nói:

- Hình đệ, có lẽ tên họ Tạ không tới đâu, ta đợi chờ mãi làm gì? Tên họ Tạ với đệ có ơn chó không có oán, hà tất đệ cứ phải áy náy trong lòng và oán hận y không chịu giúp đệ khôi phục công lực. Đệ còn nhớ, lúc ấy y có nói công lực và kinh nghiệm của y hãy còn non kém nếu vận dụng không khéo, khiến đệ ân hận suốt đời cũng nên? Huống hồ nhạc phụ y đang đau nặng, y phải vội đi...

Hình Thiên sinh tỏ vẻ hờn giận, ngắt lời người nọ:

- Dù y có một chút ơn mọn với tiểu đệ, nhưng tiểu đệ đã chỉ điểm y thoát khỏi vòng vây, như vậy đệ với y không ai còn ơn nghĩa nữa. Hừ! Y kỹ tài, nên mới không giúp đệ khôi phục công lực khiến đệ phải chịu khổ hơn nửa tháng trời. Bây giờ đệ nghĩ tới, vẫn còn tức giận khôn tả. Lúc chia tay, đệ đã thề nặng là "thế nào cũng phải trả cho được mối thù này thì mới hả dạ".

Người nọ nghe Thiên Sinh nói, nghĩ ngợi giây lát, cúi đầu khẽ cười và đáp:

- Người ta khôn ngoan đến đâu, cũng không qua trời được. Thiên Sinh đệ, đệ còn nhớ, lúc rời khỏi làng Vạn Đức ở Thái An đệ để lại một bức thư cho y và trên thư, đệ có rắc một ít thuốc độc, nhưng có làm gì nổi y đâu, đủ thấy công lực của họ Tạ cao siêu không thể tưởng tượng, ngu huynh cũng mừng cho đệ đã trả được mối thù lớn. Hiền đệ chớ có vì một

việc nhỏ mọn mà làm lỡ hết việc lớn. Theo ý ngu huynh, chi bằng chúng ta trở về Hoàng Sơn thì hơn.

Vân Nhạc núp ở trên cây cổ thụ, lắng tai nghe hai người chuyện trò xong, liền thở dài và nghĩ thầm:

- "Quân tử lấy đức báo ân, tiểu nhân lấy ân báo oán, người đời khác nhau ở chỗ đó. Không ngờ tên Thiên Sinh lại tiểu nhân đến thế!"

Lúc này, chàng mới sực nhớ là khi rời khỏi làng Vạn Đức, bước chân vào Tân trang, chàng cảm thấy cánh tay hơi tê tái, may nhờ có Bồ Đề Bối Diệp thần công, khử hết chất độc. Bây giờ chàng ngỡ là vì chữa bệnh cho Thiên Sinh mà sanh ra, chớ không ngờ bị trúng độc do Thiên Sinh hại ngầm.

Nghĩ tới đây chàng liền quyết định thầm:

- "Không thể để cho người này sống. Nếu lúc này ta không diệt trừ y, thì sau này võ lâm sẽ tai hại vô cùng."

Sau đó lại nghe Hình Thiên Sinh cười nhạt nói:

- Đệ đã quyết định như vậy rồi, chỉ sợ y không đúng hẹn tới nơi thôi. Đệ đã xếp đặt từ trước, ở dọc đường đã gây nên ba vụ hung án và có ghi lại tên họ của y làm cho y mất hết tên tuổi. Mấy vụ án lớn đó, vụ lớn nhất là đệ xông vào núi Thanh Thành, dùng chưởng đánh chết năm đệ tử của phái đó và lấy trộm một cuốn bí kiếp của họ. Bây giờ sự lầm lỗi đó đã lỡ tay tạo nên rồi, đệ không khác gì đang cưỡi lên lưng cọp, muốn cứu vẫn cũng không sao được nữa.

Hình như người nọ có vẻ không tán thành, đưa mắt nhìn Thiên Sinh một cái, không nói năng gì cả.

Vân Nhạc ngồi trên cành cổ thụ, tức giận đến như sắp nổ con ngươi, nghĩ thầm:

- "Không ngờ ngươi lại ác độc đến thế! Hừ nếu Vân Nhạc này không giết được ngươi thì thế không làm ngươi."

Chàng định phi thân xuống tấn công Thiên Sinh, nhưng nghĩ lại:

- "Y lấy được một cuốn bí kiếp có lẽ cuốn bí kiếp đó là Phong Vân chân kinh mà khi ở Vu Linh Sơn ta đã nghe Tốt Hiểu Lam của phái Thanh Thành nhắc tới đó chẳng? Nhưng cuốn Phong Vân chân kinh đó đã bị đảo chủ của Ngọc Chung đảo lấy trộm từ lâu rồi mà. Chắc cuốn này là một cuốn bí học khác của phái Thanh Thành cũng nên. Nhưng không biết cuốn bí kiếp ấy y có mang theo không? Nếu y dẫu ở nơi khác, có phải võ lâm sẽ lại sinh ra một cuộc

đại biến nữa chăng? Và ta cũng trở nên một tên hung thủ ác độc mà không sao rửa sạch được vết xấu ấy.”

Đoạn, chàng mới quyết định theo Thiên Sinh trở về khách sạn xem sao đã.

Lúc ấy, Thiên Sinh lại lên tiếng nói:

- Phiền Triệu huynh ở đây đợi chờ lâu thế này là vì tiểu đệ muốn giữ trọn chữ tín với y. Chưa biết chừng chúng ta phải chờ tới sáng ngày mai, rồi mới quay trở về khách sạn!

Người nọ vừa cười vừa đáp:

- Chúng ta vẫn lấy đêm làm ngày quen rồi, dù có nán chờ thêm vài canh giờ nữa cũng không sao. Hà tất đệ phải thủ lễ như vậy?

Thiên Sinh mỉm cười không đáp, chỉ đi đi lại lại ở hành lang đợi chờ. Đang lúc ấy Vân Nhạc bỗng thấy một cái thân hình lạnh lẽo đang chạy trên cánh đồng ở đằng xa, và thẳng tới miếu Võ Hầu. Chàng núp trên cây cao, thấy rõ người đó chính là Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi. Chàng kinh hãi vô cùng, vì sợ y không hay biết gì mà cứ chạy thẳng tới đây thì hỏng hết đại sự. Chàng liền tung mình lên trên cao, rồi tà tà lướt xuống cánh đồng để đón Linh Phi...

Nhắc lại trong khi Vân Nhạc giết tên Bành Hạo, lại lệ tay chế ngự Đằng Huy, Văn Long, Hàm Anh và Sủng Thịnh thì Mục Vân ẩn núp ở cạnh cửa động, thấy võ học của Vân Nhạc cao siêu quá mức mới xuất hiện và quát hỏi lai lịch của Vân Nhạc.

Vân Nhạc nói thẳng cho Mục Vân biết mình là con của Truy Hồn Pháp Tạ Vân. Mục Vân kinh ngạc vô cùng nhưng y lại mừng rỡ nắm tay Vân Nhạc và ngắm nghía một hồi, rồi mời chàng vào động. Hai người cùng nhau trò chuyện rất thân mật. Vân Nhạc ở lại động đó ba ngày mới cáo từ ra đi.

Vân Nhạc, Linh Phi, Thế Ngọc và Thúy Bần cũng trở về Dương Quan rồi mới gạt lệ chia tay.

Linh Phi có việc phải đi thăm một người bạn, và có hẹn với Vân Nhạc tối nay sẽ gặp nhau ở miếu Võ Hầu. Y biết Vân Nhạc với Thiên Sinh hẹn nhau ở nơi đây để giải quyết một việc, nhưng y không biết Thiên Sinh lại có dã tâm như vậy. Vân Nhạc sợ Linh Phi gặp Thiên Sinh rồi nói rõ sự thật thì những dự tính của chàng sẽ bị hỏng.

Thân pháp của Vân Nhạc nhanh tuyệt luân, chỉ thoáng cái đã tới trước mặt Linh Phi và chàng khẽ nói:

- Linh lão sư...

Linh Phi tưởng lầm có người định tấn công lên, lệ tay rút kiếm ra khỏi bao, về sau nghe tiếng nói quen, liền ngạc nhiên và trở mắt nhìn. Tới khi y nhận rõ người đó là Vân Nhạc bèn hỏi:

- Tạ thiếu hiệp, có phải Thiên Sinh không y hẹn đến đây gặp thiếu hiệp không?

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, rồi rí tai Linh Phi khẽ nói một hồi, Linh Phi cau mày, tỏ vẻ phân uất và nói:

- Không ngờ y lại điểu cáng đến thế, thật không bằng những tiểu nhân ở đầu đường xó chợ.

Thế rồi hai người cùng rón rén đi tới góc cổ thụ cùng phi thân nhảy lên núp ở trên cành cao. Cả hai đứng nghe Thiên Sinh tiếp tục chuyện trò với người bạn ở hành lang.

Linh Phi hạ thấp giọng nói:

- Thiếu hiệp không nên do dự. Nếu thiếu hiệp để chậm trễ thì sợ sự thế sẽ biến đổi hẳn đi. Chi bằng để lão phu dụ bạn của Thiên Sinh ra xa, rồi thiếu hiệp nhảy xuống hạ thủ ngay. Còn về cuốn Thanh Thành bí kiếp, thì ta dùng hình phạt thật nặng, thế nào y cũng phải nộp ngay.

Vân Nhạc ngậm ngừ giầy lát rồi gật đầu, tán thành. Linh Phi vội nhảy xuống đất, làm vẻ như từ đằng xa chạy thẳng tới cửa chính của miếu Võ Hầu vậy.

Thiên Sinh với người bạn đang chuyện trò cao hứng, bỗng thấy một ông già râu dài phát phơ, khí độ phi phàm đang lẻ bước tiến thẳng tới đều ngạc nhiên.

Linh Phi nghiêm nét mặt ra vẻ không thấy bọn Thiên Sinh ngừng chân rồi thủng thẳng đi qua trước mặt hai người. Vừa đi tới trước mặt Thiên Sinh, Linh Phi bỗng trượt chân và dẫm lên chân người bạn của Thiên Sinh, nhưng y không thềm xin lỗi gì cả, cứ việc đi thẳng vào điện.

Người bạn họ Triệu đó, bị giậm đau đến không sao chịu được lại thấy kể này cố tình không xin lỗi gì cả, nên y quát lớn một tiếng đuổi theo và đánh một chưởng vào lưng Linh Phi.

Linh Phi vừa chạy vừa cười, nhanh nhẹn lên vào trong điện mất dạng. Người nọ đánh luôn hai chưởng mà hụt hết, liền cả giận hét lớn:

- Cuồng đồ, mi chạy đâu cho thoát!

Y vừa quát vừa tung mình đuổi theo. Thiên Sinh biết Linh Phi hành động như thế là cố ý gây sự, nên cũng định đi vào trong điện xem thử. Ngờ đâu y vừa bước được một bước đã nghe phía sau có một tiếng cười quái dị và rùng rợn.

Y đang rùng mình kinh hãi, liền cảm thấy ba yếu huyệt ở phía sau lưng bị điểm trúng, đầu óc choáng váng, ngã về phía sau tức thì.

Vân Nhạc giở Chế Long Thủ Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra điểm huyệt Thiên Sinh một cách chớp nhoáng, rồi chàng kẹp luôn Thiên Sinh vào nách, tung mình nhảy lên trên cây cổ thụ, đặt Thiên Sinh vào giữa hai cành, sau đó nhảy xuống và chạy thẳng vào trong điện. Lúc ấy chàng thấy Linh Phi với người nọ đang dàn thế định đánh nhau, chàng liền lớn tiếng nói:

- Bạn kia, hãy bình tâm mà nghe tại hạ nói một lời.

Người nọ vội quay lại nhìn, mặt lộ vẻ kinh ngạc, vì y thấy Vân Nhạc oai vệ phi phàm, mặt vuông tai lớn, lông mày kiếm, mắt hổ, đôi ngươi chính trực chứ không có vẻ tà quái. Vân Nhạc bước lên một bước giơ tay chỉ Linh Phi và nói:

- Vừa rồi bạn của tại hạ có hành động vô lễ như vậy, là có ý muốn dụ các hạ vào trong này để khỏi bị vạ lây, vì chúng tôi thấy bạn là người chính trực, nên không muốn bạn bị liên lụy, mong bạn lượng thứ cho.

Người nọ lại càng thắc mắc không hiểu gì liền lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay ngài nói như vậy là có ý gì?

Vân Nhạc vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Bạn nhận thấy Thiên Sinh là người như thế nào?

Người nọ im lặng, nhưng chỉ trong giây lát y đã sực nghĩ ra điều gì, vội hỏi lại:

- Có phải ngài là Tạ...

Vân Nhạc trầm giọng đáp:

Phải, chính tại hạ đây. Thiên Sinh đã lấy oán báo đức đã là bất nhân bất nghĩa rồi, lại còn giả danh của tại hạ đi ăn cắp, ăn trộm, giết người để gây tai biến trong võ lâm. Vì muốn rửa sự oan ức ấy, tại hạ buộc phải điểm huyệt cho y không cử động được rồi đưa lên núi Thanh Thành.

Người nọ có vẻ luyến tiếc thở dài và nói:

- Nghe tiếng hào hiệp của ngài oai trấn thiên hạ, võ học của ngài hơn cả cổ lẫn kim, lại xuất thần nhập hóa, khiến tại hạ hâm mộ vô cùng. Tại hạ là Triệu Mậu Công, xuất thân ở Xích Thành, vốn là bạn thế giao của Hình Thiên Sinh. Tại hạ thấy tánh nết y hơi quái đản và còn ích kỷ nữa nên đã khuyên bảo luôn luôn mà y vẫn không nghe, thì biết làm sao được.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Chắc Triệu lão sư là đại đồ đệ của phái Xích Thành tứ hữu phải không? Trước đây tại hạ đi về phía Tây, tới Tứ Xuyên, giữa đường tình cờ có gặp tứ hữu. Tại hạ với họ tụ họp hai ngày, thấy tứ hữu là những người rất khoáng đạt, tại hạ cũng thấy an ủi vô cùng.

Triệu Mậu Công vái chào một cái, rồi đáp:

- Bây giờ tại hạ trở về Xích Thành ngay. Việc đêm nay, tại hạ coi như đứng ngoài, suốt đời không thối lộ cho ai hay, để báo ơn đức của ngài trong muôn một.

Nói xong, y liền quay lại chấp tay chào Linh Phi và giở khinh công lướt ra ngoài địa miếu đi luôn.

Vân Nhạc nhìn Linh Phi rồi nói:

- Tư Mã, Trọng Minh Khương, Trung Lượng chỉ nội trong hai ngày nữa là tới Thành Đô. Tại hạ sẽ sai đệ tử của Cái Bang giúp chúng ta điều tra. Trong một thời gian ngắn, bắt chúng phải điều tra cho ra tên đầu sỏ nhóm trộm cướp đó là ai? Tại hạ đi Thanh Thành ngay, còn Linh lão sư cứ ở đây quán xuyến mọi việc.

Linh Phi gật đầu nhận lời, hai người liền rảo chân ra khỏi Võ Hưu miếu.

oOo

Núi Thanh Thành ở phía Tây Nam huyện Quan, cách xa chừng ba mươi dặm, là một danh sơn của đạo giáo, nổi tiếng ngang với Phật môn thánh địa của núi Nga Mi.

Ở Tứ Xuyên có sáu đại danh sơn, mà Thanh Thành và Nga Mi đứng đầu. Hình thể của núi Thanh Thành tựa như một thành quách, xung quanh trồng đầy những trúc, xa xa trông thấy xanh rì, nên mới có cái tên Thanh Thành. Trên núi, có ba mươi sáu ngọn và bảy mươi hai động.

Vân Nhạc, lưng đeo một cái túi gai, từ trong huyện Quan đi thẳng lên núi Thanh Thành, nhanh nhẹn vô cùng. Người qua đường thấy chàng vác một cái bị to tướng đều ngạc nhiên,

trố mắt nhìn. Nhưng chàng vẫn ung dung bước đi, không hề để ý đến những người đó. Chàng đi rất lẹ, không đầy nửa canh giờ đã đến trước Trường Sinh Cung dưới chân núi Thanh Thành. Chàng chưa bước chân vào cửa cung, thì từ bên trong có bóng người thấp thoáng và một đạo sĩ râu dài, mắt phượng lông lánh như điện, tay cầm một phất trần. Y ngắm nhìn Vân Nhạc một hồi hỏi:

- Thí chủ ở đâu tới?

Nói xong, y cứ đưa mắt nhìn cái bị gai, Vân Nhạc liền mỉm cười đáp:

- Tại hạ định lên Ngọc Hoàng đỉnh, xin đạo trưởng làm ơn chỉ đường hộ?

Đạo sĩ có vẻ ngạc nhiên, sau bỗng nổi giận nói:

- Xin thí chủ chớ có nói bông đùa. Tuy bốn sơn không cấm người ngoài lên du ngoạn thường lăm, nhưng hơn trăm năm nay không ai dám bước chân lên tới Ngọc Hoàng đỉnh cả.

Vân Nhạc lại hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy khiến tại hạ thắc mắc vô cùng. Có phải Ngọc Hoàng đỉnh là nơi rất nguy hiểm, nên không ai dám tới đó phải không? Hay là quý phái ra lệnh cấm người lên trên đó vì trên ấy là nơi mà quý phái đã cho là cấm địa chăng?

Đạo nhân nọ lại trầm giọng đáp:

- Thí chủ đã biết rõ như vậy hẳn đạo khỏi cần phải múa mép nói thêm nữa lời.

Vân Nhạc lại mỉm cười, tiếp:

- Nếu trên đó nguy hiểm khó đi thì tại hạ không ngại chút nào. Còn đạo trưởng bảo trên đó là nơi cấm địa thì ngày hôm nay tại hạ đang có việc cần phải lên tận trên đó mới được, dù có vi phạm luật cấm của quý phái cũng đành vậy, chớ biết làm sao.

Đạo nhân nọ nghe nói cười khinh đáp:

- Bần đạo đã nói rõ, nếu thí chủ nhất định đòi lên trên Ngọc Hoàng đỉnh thì tùy ở thí chủ. Nhưng hàng ngàn đệ tử của bốn phái không khi nào lại để yên cho thí chủ lên tới trên ấy đâu? Và chưa biết chừng thí chủ không toàn vẹn tính mạng để xuống núi nữa.

- Tại hạ rất cảm ơn hảo ý của đạo trưởng nhưng tại hạ đã trót cỡi lưng hổ rồi thì không lên đó cũng không được.

Nói xong, Vân Nhạc ha hả cười, thủng thẳng đi liền. Chàng bỗng nghe phía sau có tiếng quát lớn:

- Đứng lại!

Đồng thời chàng cảm thấy có gió lạnh thổi tới biết là có người đuổi theo và đánh lén, nên chàng vội giở khinh công ra, chỉ thoáng cái đã lướt ra ngoài xa ba trượng, rồi mới quay người lại nhìn thấy đạo sĩ nọ cùng bốn tên đạo sĩ nữa tay cầm trường kiếm đang đứng ở phía xa hơn hai trượng, vẻ mặt ngơ ngác.

Chàng liền lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay đạo trưởng đuổi theo tại hạ có việc gì muốn hỏi thế?

Đạo nhân nọ cười nhạt đáp:

- Chẳng hay thí chủ vác bị gì ở trên vai thế?

Vân Nhạc trả lời:

- Vật trong bị này là một vật báu mà quý phái lúc nào cũng mong muốn chiếm được nên tại hạ mới đem tới đây để nộp cho Tốt Hiểu Lam của quý phái đây.

Đạo nhân nọ bỗng biến sắc mặt, quát lớn:

- Nhưng thí chủ phải mở cho bản đạo xem coi là vật gì đã?

Vân Nhạc đáp:

- Đạo trưởng chưa xứng được xem bảo vật ở trong bị này.

Thấy Vân Nhạc khinh bỉ mình như vậy, đạo nhân nọ sầm nét mặt lại, hai mắt lộ sát khí, giơ phất trần lên phẩy một cái. Bốn tên đạo nhân theo sau vội đứng ra bốn phía, rút kiếm khỏi bao, rồi cùng giơ khí giới lên, nhắm các yếu huyệt của Vân Nhạc đâm tới.

Tuy thế công của bốn đạo nhân kia rất lợi hại, Vân Nhạc vẻ mặt vẫn lăm lăm lì, hai tay vẫn để yên, chờ mũi kiếm của địch sắp tới, mới xoay người một cái, giơ cánh tay lên múa một vòng, chỉ nghe kêu "loong coong" mấy tiếng là bốn đạo nhân đã kinh hãi nhảy ra ngoài xa, miệng la lớn, và tay Vân Nhạc đã cầm bốn thanh kiếm của chúng.

Đạo nhân râu dài đứng chỉ huy, thấy vậy cũng phải kinh hãi, vì y chưa hề thấy võ công tuyệt luân như thế bao giờ. Y ngăn người giầy lát, rồi miệng niệm câu "vô lượng thọ phật" bụng nghĩ thầm: "Y tài ba như thế nên mới dám đường đột một mình lên trên Ngọc Hoàng đình. Nhưng để cho y lên, bốn phái sẽ có phước hay có họa thì bây giờ ta vẫn không sao đoán trước được."

Y vừa suy tính vừa ngăn người giầy lát, rồi bước lên một bước chấp tay vái chào và ôn hòa nói:

- Võ công của thí chủ thực là trác tuyệt. Bần đạo đã thất lễ như vậy, thực áy náy vô cùng. Nhưng phen này thí chủ tới đây với tính cách là bạn hay địch của bốn phái, mong thí chủ cho hay trước?

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Nếu tại hạ là kẻ địch của quý phái thì bốn người kia làm gì còn toàn mạng? Quả thực tại hạ có một việc rất bí ẩn không thể nói cho đạo trưởng biết được. Cũng vì e quý phái hiểu lầm rồi dùng khí giới đối xử nhau, nên tại hạ phải lên gặp Tốt Hiểu Lâm lão sư trước là thế.

Đạo nhân nọ ngẫm nghĩ giây lát rồi tiếp:

- Thí chủ đã nói vậy, bần đạo cũng không tiện hỏi thêm làm gì. Xin thí chủ đi theo con đường nhỏ ở cạnh cung điện này, tới phía sau cùng, thì qua cầu Dân (?) Thắng, là lên thẳng được trên đỉnh núi ngay. Nhưng suốt dọc đường có rất nhiều trở ngại, vì gần đây bốn sơn thường gặp phải biến cố luôn mới phải canh phòng nghiêm mật. Mong thí chủ chớ có hiểu lầm, mà đột nhiên hạ độc thủ thì không may cho bốn phái lắm!

Vân Nhạc lại vừa cười vừa tiếp:

- Đa tạ đạo trưởng đã chỉ giáo, tại hạ đâu dám không tuân theo.

Nói xong chàng từ từ đi về phía đường nhỏ ở cạnh Trường Sinh Cung.

Đạo nhân nọ chờ Vân Nhạc đi khỏi, liền dẫn bốn tên bộ hạ vào trong Trường Sinh Cung. lát sau, từ trong cung có mấy chục con chim bồ câu trắng bay ra, lượn một vòng ở dưới thềm cung điện rồi vỗ cánh bay thẳng lên trên không mất dạng.

Vân Nhạc nhanh chân đi qua cầu Dân (?) Thắng thì gặp một cái đình Xích Thành xây ở ngay bên cạnh cầu, trông rất cổ nhả, cảnh núi rất đẹp. Chàng vừa đi vừa mãi xem và nghe những loài chim hót, trong lòng vui thích vô cùng.

Chàng bỗng thấy có ba con chim bồ câu trắng đang bay lên trên núi, tiếng sáo buộc dưới chân nó kêu véo von. Chàng biết ngay những con chim đó từ Trường Sinh Cung thả ra để báo tin cho bên trên. Chàng chỉ mỉm cười chớ không thềm đếm xỉa tới và tiếp tục nhanh chân lên trên núi. Trong khi chàng đang đi bỗng nghe trong rừng sâu có tiếng chuông vọng ra. Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng chân vẫn không ngừng. Không bao lâu chàng thấy trước mặt hiện ra một tòa đạo quan đồ sộ. Cái bảng treo trên cửa quan đề ba chữ "Trượng Nhân Quan" rất lớn. Đạo quan này có ba gian, gian nào cũng đồ sộ và sạch sẽ vô cùng. Trượng Nhân Quan còn có một cái tên nữa là Kiến Phúc Cung.

Ngoài cửa đạo quan không có một bóng người. Vân Nhạc ngạc nhiên vô cùng. Đột nhiên từ hai bụi trúc ở hai bên đã có mười mấy tên đạo sĩ nhảy ra. Lão đạo sĩ đi đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi thí chủ định gặp Tốt trưởng lão của tệt phái có chuyện gì?

Vân Nhạc đáp:

- Vừa rồi, tại hạ ở dưới Trường Sinh Cung đã nói cho chủ trì rõ rồi. Tại hạ tới đây không có ý gì cả, nhưng tại hạ phải gặp Tốt lão sư mới có thể nói ra được. Chẳng hay đạo trưởng cản trở tại hạ làm gì?

Đạo nhân nọ trù trù giầy lát rồi tiếp:

- Chẳng hay thí chủ có quen biết Tốt trưởng lão của tệt phái không?

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, đáp:

- Theo lời nói của đạo trưởng, muốn cầu kiến với Tốt lão sư thì phải quen biết trước mới được hay sao?

Đạo nhân nọ cau mày lại, nói:

- Việc này...

Vân Nhạc lại cười nhạt rồi tiếp:

- Tại hạ còn có việc cần phải làm gấp, nên muốn gặp Tốt lão sư để rồi đi ngay, nên không có thời giờ dây dưa với quan chủ.

Chàng nói xong, bỗng đạo sĩ bên trái giơ kiếm ra đâm thẳng vào cái bị gai trên lưng chàng. Vân Nhạc hừ một tiếng, trợn trừng mắt lên nhìn, giơ năm ngón tay trái ra nhanh như điện chớp, nhằm thanh kiếm của đạo sĩ chộp luôn. Đạo sĩ nọ kinh hãi vô cùng, vội thâu kiếm lại, nhưng được chừng nửa thước, hổ khẩu đã bị tái tê và máu tươm ra, thanh kiếm rời khỏi tay, bay nhanh vào trong khóm trúc.

Rồi Vân Nhạc xoay cổ tay, dùng Di Lặc thần công, chàng dùng ba thành công lực đẩy vào đối phương một cái, đạo sĩ nọ đã kêu hự một tiếng, người bị bắn ra đằng xa. Tiếp theo đó, có tiếng kêu "lách tách" một hồi, thì ra sức dư của Vân Nhạc đã đánh gãy luôn mười mấy cây trúc ở phía sau đạo nhân nọ, lá và cành trúc bay tứ tung.

Trượng nhân quan chủ thấy vậy lùi lại một bước, hai mắt tỏ vẻ kinh hãi. Vân Nhạc cười nhạt rồi tiếp:

- Không ngờ phái Thanh Thành là một danh môn chính phái mà lại có những môn đồ đi đánh lén và hại ngầm, thật là vô sỉ hết sức.

Trượng nhân quan chủ nghe nói tức giận vô cùng, liền lớn tiếng đáp:

- Bất cứ thí chủ tới đây với ý định gì, bản đạo Thanh Ninh may mắn muốn được trông rõ võ công tuyệt luân của thí chủ. Thí chủ để cái bị xuống cho khỏi vướng víu rồi cho bản đạo xem kiểm pháp của thí chủ để mở rộng kiến thức.

Vân Nhạc kiều ngạo, vừa cười vừa đáp:

- Không cần phải để cái bị gai này xuống, tại hạ chỉ dùng một chưởng cũng đủ đối phó quan chủ rồi.

Thanh Ninh đạo nhân lại càng tức giận thêm, trầm giọng đáp:

- Nếu vậy, xin thí chủ ra tay:

Nói xong, y giơ song chưởng lên và chấp lại giữ thế Đồng Tử Bái Quan Âm.

Vân Nhạc cũng nhận thấy Thanh Ninh đạo nhân tuy tức giận quá mức mà vẫn còn giữ đủ lễ phép. Thế Đồng Tử Bái Quan Âm là một thế rất cung kính, dùng để đối địch những người bề trên, nên chàng phải đổi ngay vẻ mặt tươi cười nói:

- Tại hạ với đạo trưởng không có thù oán gì với nhau, hà tất phải ra tay đối địch để mất hòa khí như thế. Vừa rồi tại hạ đã thất lễ trót đánh quý đệ tử, vậy tại hạ xin quan chủ lượng thứ cho sự lỡ tay của tại hạ.

- Thanh Ninh đạo nhân nghe Vân Nhạc ăn nói lễ phép, nét mặt bớt giận, rồi khảng khái đáp:

- Nếu thí chủ cương quyết đòi gặp Tốt trưởng lão, tất nhiên là có việc cần và quan trọng lắm. Bản đạo sẽ lập tức cho chim bồ câu đem thư mời ngay Tốt trưởng lão tới đây, như vậy thí chủ khỏi phải leo núi mệt nhọc. Nhưng bản đạo vẫn mong thí chủ chỉ giáo cho vài miếng võ.

Vân Nhạc liền nghĩ thầm:

- “Thanh Ninh đạo nhân vẫn chưa thoát được lòng hiếu thắng và sự ham muốn tranh danh đoạt vị. Thảo nào Phật gia vẫn thường nói: thất tình lục dục khó mà tận diệt.”

Thanh Ninh đạo nhân liền giơ tay lên vẫy một cái, đã thấy một thanh niên trẻ tuổi nhảy tới trước mặt, ông ta liền dặn thanh niên đó vài câu.

Thanh niên đó bèn chạy thẳng vào trong Trượng Nhân Quan.

Vân Nhạc thấy Thanh Ninh đạo nhân vẫn giữ thế Đồng Tử Bái Quan Âm như trước, trong lòng khó nghĩ vô cùng. Chàng tự biết võ công của chàng rất lợi hại, khi ra tay thì phải thắng. Nếu chàng nhường cho đối phương, thì tin này sẽ đồn ra bên ngoài, có khác gì gián tiếp giúp Thanh Ninh đạo nhân được nổi danh không? Nếu Thanh Ninh đạo nhân là người hiểu thắng, nếu giúp y được nổi danh tức là làm hại y. Sau này, y sẽ mất mạng bởi sự hiểu thắng đó. Chàng suy tính một hồi mới quyết định làm cho đối phương biết khó khăn mà rút lui, nên chàng không do dự, giơ chưởng bên phải lên, lệ làng nhẩy đến tấn công vào giữa người Thanh Ninh. Thanh Ninh đạo nhân thấy một luồng gió rất nhu, tấn công vào người y mà không có sức mạnh gì cả.

Y lại tưởng đó là chưởng rất âm độc của đối phương, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội giơ song chưởng vận hết sức vào hai cánh tay, định đẩy lui chưởng lực của đối phương. Nhưng, Vân Nhạc chỉ giơ khế vung chưởng ra bên ngoài một cái, y liền cảm thấy chưởng lực của y bị đối phương kéo theo đồng thời thân mình cũng không tự chủ được, đâm bổ về phía trước hai bước. Rồi nghe một tiếng kêu "bùng" thật lớn, cây cổ thụ cao hơn mười trượng ở cạnh đó đã bị gãy làm đôi, nửa thân cây trên đổ úp xuống khóm trúc vàng, mặt đất cũng bị chấn động rất mạnh, cát bụi bay tứ tung. Thanh Ninh trợn tròn đôi mắt, mồm há hốc, mặt thất sắc và nghĩ thầm:

- "Võ công gì mà quái dị thế?"

Nhưng y vẫn chưa chịu nhượng bộ, liền lớn tiếng nói:

- Thí chủ hãy tiếp bản đạo một thế Giáng Ma chưởng lực thử xem?

Y bèn giơ song chưởng, nhắm trên dưới tấn công, lệ như điện chớp, đồng thời y tiến tới mấy bước. Vân Nhạc cười nhạt và lẩm bẩm:

- "Có lẽ y muốn nếm mùi chết ngộp."

Chàng nghĩ xong, rồi lệ làng như mũi tên bắn vọt lên. Hai bóng người vừa va chạm nhau, Thanh Ninh kêu "hự" một tiếng, thân mình y như con diều đứt dây, bắn ra ngoài xa, lộn mấy vòng mới rơi xuống đất.

Tuy Thanh Ninh không bị thương chút nào, nhưng mặt đã lợt lạt và hổ thẹn, muốn chết ngay cho khỏi xấu.

Thì ra Vân Nhạc ngắm ngầm dùng bí quyết chữ "Xá" trong Di Lạc thần công làm tản mát hết kinh lực của đối phương, đồng thời chàng lệ tay, nắm cổ tay của đối phương, hất mạnh một cái.

Lúc ấy trên không, bỗng có mấy tiếng rú thanh thoát vọng tới. Tiếng rú vừa dứt, đã thấy trên sườn núi Xích Thành có bảy tám cái bóng người lẹ như chớp nhảy xuống.

Vân Nhạc nhận ra người đi sau là Vô Ảnh Thần Quyền Tốt Hiểu Lam, còn tám người trước, có bảy người là đạo sĩ, còn một người là một lão tăng râu tóc bạc phơ, người gầy như que củi.

Thanh Ninh đạo nhân thấy chín người tới, mừng rỡ vô cùng, liền chạy đến vái chào và khẽ nói riêng mấy lời.

Vân Nhạc thấy Tốt Hiểu Lam tỏ vẻ kinh ngạc, rồi lại chăm chú nhìn mình. Bỗng một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, hai mắt rất có thần, tay cầm phất trần, lớn bước đi tới. Vân Nhạc đang suy tính, làm thế nào để cho đối phương đừng hiểu lầm mình, vì chàng đã thấy, người của phái Thanh Thành coi mình như kẻ địch. Đạo nhân nọ, thoáng cái đã đến trước mặt Vân Nhạc, trầm giọng hỏi:

- Thí chủ có thể cho bản đạo biết tên họ và ý định chăng?

Giọng nói của y rất đõng dạc và có vẻ như ép buộc. Vân Nhạc tức giận lắm, nhưng cố nén, liền mỉm cười đáp:

- Phái Thanh Thành tuy là danh môn chính phái, đời đời có kỳ nhân xuất hiện, khiến võ lâm phải kính nể, nhưng bây giờ, càng lúc càng suy. Cứ xem khí lượng hẹp hòi của đạo trưởng đây, đủ thấy không phải là đại trượng phu, khó mà thành đại sự được, chỉ có làm cho môn phái càng suy đồi thêm thôi, thật là đáng tiếc.

Lão đạo sĩ nghe Vân Nhạc nhạo báng như vậy, mặt đỏ tai tía, hai mắt đổ lửa nhưng không dám phản ứng lại. Đột nhiên, có một đạo sĩ râu đen nhánh, mặt rất kỳ cổ, bước tới và nói:

- Hàn Trúc sư đệ không được dùng lời lẽ nghiêm khắc mà nói với vị thí chủ này.

Nói xong y nhìn Vân Nhạc, mỉm cười nói tiếp:

- Thí chủ ở xa tới hoang sơn, chẳng hay có việc gì để chỉ giáo. Bản đạo là Thiên Diệp, phụ trách Chưởng môn của phái Thanh Thành xin thí chủ cứ việc nói rõ.

Vân Nhạc đáp:

- Tại hạ tới đây muốn giải thích một việc.

Thiên Diệp đạo nhân hơi ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Chẳng hay việc gì?

- Trước đây không bao lâu, có người mạo danh tại hạ, lên quý sơn lấy trộm một cuốn bí kíp và dùng chuông đánh chết năm đệ tử của quý phái...

Chàng chưa nói dứt, Hàn Trúc đạo nhân đã cướp lời, quát lớn:

- Xin Chưởng môn chớ nghe y ngụy biện, chính y đã hành động trong ngày hôm đó...

Nói xong, y phát mạnh phát trần một cái, những lông ở phát trần dựng đứng như vạn cây kim đâm tới.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, lướt mình sang bên trái, giơ chuông phải ra nhắm cổ tay của Hàn Trúc đạo nhân chém xuống, Hàn Trúc đạo nhân chỉ thấy bóng tay của đối phương, thoáng cái là cổ tay của mình như bị trúng phải búa rìu sắc bén, đau điếng bèn thất thanh kêu la, còn phát trần thì rời khỏi tay và ngã ra chết giắc tức thì.

Vân Nhạc chỉ giở ra một thế võ rất giản dị mà đạo sĩ của Thanh Thành đã kinh hãi biến sắc và cũng nhận thấy thân thủ của thiếu niên này rất tuyệt luân. Lão tăng nọ liền niệm câu A di đà Phật, đôi lông mày trắng như tuyết cau ngay lại.

Tốt Hiểu Lam đã một lần ở Thiên Tòng Nhai, suýt bị Khấu Kỳ đánh cho một trận nhục nhã suýt chết, bây giờ y vẫn còn hãi sợ, nay thấy một thiếu niên mặt quái dị, có võ công xuất thần nhập hóa như thế y càng kinh hãi. Y cảm thấy mình đã già, không còn tương lai gì nữa, liền thở dài một tiếng, rồi tới gần Vân Nhạc hỏi:

- Các hạ cố tâm đối địch với tể phái, hà tất cứ phải đòi gặp lão phu mà chi. Không bao lâu trước đây, các hạ đã xông lên núi, giở độc thủ, đánh giết bừa bãi, ngông cuồng khôn tả. Nếu các hạ có thù oán gì thì cứ nói ra.

Y vừa nói vừa liếc nhìn Hàn Trúc đạo nhân đang nằm dưới đất, thấy cánh tay phải của đạo nhân tím bầm và sưng vù, trên mặt mồ hôi toát ra như mưa, nên y cũng hãi sợ thẳm.

Vân Nhạc đáp:

- Quả thật Tốt lão sư vẫn tin người phá quý phái lần trước là tại hạ sao?

Tốt Hiểu Lam chỉ Hàn Trúc đạo nhân đang nằm dưới đất trầm giọng trả lời:

- Hàn Trúc sư đệ tuy nóng tính, nhưng xưa nay không hề biết nói dối bao giờ. Các hạ đừng tưởng võ nghệ tuyệt luân như thế là bốn phái sợ đâu. Bốn phái tuy địch không lại các hạ, nhưng cũng dám đấu với các hạ đến cùng.

- o O o -